

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΒΑΔΜΟΝ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΖΑΝΕΤ



καύμένος ο Πώλ Μαρταίν ήταν πολύ κουτός άνθρωπος. Φανταστήτε ότι είχε το κουράγιο ν' αγαπάει πιστά μια γυναίκα και ν' της είνε άφωτισμένος μέχρι θανάτου... Ο λόγος της ήταν διαταγή για τον δυστυχισμένο Πώλ. Ήταν άρκετά ν' τη δη' λίγο στενοχωρημένη για ν' χάσει το κέρρι του και ν' τρελλαθ' από τη φλυγιά.

— Η Ζανέτ είνε λυπημένη, έβγε στους φίλους του. Πέστε μου πώς μπορώ ν' την κάνω χαρούμενη...

Κι' εκείνοι τον κοροϊδεύαν. "Όλος ο κόσμος γαλούσε με το φτωχό Μαρταίν. 'Ακόμη κι' η αγαπημένη του. Ή φίλες της μάλιστα τού σάφαιναν διαρκώς φράσες. Πότε τόν στέλναν ν' περιμένη δίφες δολοκίχρες στη Λεωφόρο τών 'Ακασιών και πότε τόν έκαναν ν' κάθεται σ' ένα ταξί έξω από το σπίτι της με την έλπιδα ότι, όπου και νά ναι, ή αγαπημένη του θά παρουσιαζόταν. Χίλιου οτανάδες, καθώς βλέπετε, είχαν βαλθ' ν' τρελλάνουν τόν Μαρταίν. Κι' όμως δέν ήταν ο μόνος άνθρωπος που αγαπούσε..."

— Ένα σωρό κόσμος έχει σχέσεις με όμορφες γυναίκες. Μά δέν υποφέρει, δέν λαχταρεί, δέν βασανίζεται γι' αυτές... Ή ζωή σήμερα είνε τόσο εύκολη κι' ο έρωτας τόσο πρόθυμος και καλόβολος! Μ' ένα αυτοκίνητο, παραδείγματος χάριν, κατακτάτε μία αισθηματική μοδιστρούλα. Μ' ένα δακτυλίδι μία καλλιτέχτρια και μ' ένα κολλίε την καρδιά μιάς κοσμικής γυναίκας.

— Άς μη θυμώνουν οι αναγνώστριές μας... Αυτή είνε η πιική αλήθεια που δέν άρσει σέ κανέναν. Ούτε και σ' αυτούς ακόμη τούς Δόν Ζουάν. Ή πραγματικότητα πάντα είνε τόσο πεζή, τόσο κοινή, τόσο άτοκαρδιωτικά άσηχη... Μά οι δυστυχισμένοι άνθρωποι αναγκάζονται ν' προσανατολίζονται σ' αυτήν. Μόνο ο Πώλ Μαρταίν ένοούσε ν' άκουσθ' την παρανοήσιμη μόδα τού ρομαντικού έρωτος. Έμοιαζε με άνθρωπο που φορούε το λαμπρό κοστούμι άνδρικού της εποχής τού Βασιλέως — 'Ηλιού ν' έπιμένει ν' κυκλοφορή σ' τις σημερινές κοσμικές δεξιώσεις, σάν μεταμορφωμένος. Κι' όμως ο Πώλ Μαρταίν δέν ήταν κουτός. Ήταν μάλιστα ένας από τούς καλύτερους δικηγόρους τού Παρισιού. Μόνο που δέν είχε ιδέα από έρωτα και δέν ήξερε καθόλου τις γυναίκες. Δέν τόν είχαν κοροϊδύει, δέν τόν είχαν εγκαταλείψει, δέν τού είχαν πη ψέμματα, δέν τού είχαν κάνει άπιστίες. Τis έβλεπε από μακριά, άφωτισμένος χρόνια και χρόνια στη μελέτη της έπιστήμης του.

Όταν πήρε το δίπλωμα του, σήκωσε τέλος το κεφάλι του από τ' ά βιβλία και κύτταξε τόν κόσμο. Στην άρχή θαμτώθηκε από τις όμορφιές του. Έπειτα σιγά, σιγά ο ένθουσιασμός του άποχόθηκε τόν κυρίως ή άποροήσεως. Αυτός λοιπόν ήταν ο κόσμος: "Ένα σωρό άνθρωποι γεμάτοι άδυναμίες, πάθη και κατεργαριές; Γι' αυτό πάλεψε τόσα χρόνια ν' γίνη κάτι; Έπρεπε λοιπόν κι' αυτός ν' μοιάσει με τούς άλλους και ν' άρχισ' ν' στήνη παγίδες στους συνανθρώπους του;

Ο Πώλ Μαρταίν, όταν κατάλαβε αυτή τη μεγάλη αλήθεια, έβλαψε πιανά. Κατάλαβε τόν έαυτο του άνικανό γι' αυτές. Έκείνος ήθελε ν' ζήσει τίμια με τ' ό μωπόνο ψηλά και καθαρή τη συνείδησή του. Δέν βάσταγε ή καρδιά του ν' ξεγελάει τούς άλλους. Ποθοίσε ν' τόν τριγυρίσουν ελιχρινέες φίλοι.

Έλεγε το ελάχιστο ν' συμπαθή τούς γνωστούς του και ν' τούς έμπιστεύεται. Και, νά, ξαφνικά, που άρχισε ν' μπλεχ' τη με μία όμορφη γυναίκα στη ζωή του και ν' ανακαλύψη όλη την αλήθεια: Κανείς δέν τόν άγαπούσε, κανείς δέν ένδιαφερόταν σοβαρά γι' αυτόν. "Όλοι τον κοροϊδεύαν. Κι' όστόσο δέν μπορούσε ν' ζήη μόνος του. Άποτειόσε ένα μέλος της κοινωνίας κι' έπρεπε ν' συμπρωφανθ' με τις άδικαιήσεις της.

Στην άρχή αυτό τού φάνηκε πολύ δύσκολο. Έπειτα όμως συνήθισε και τέλος κατάφερε ν' βγη νικητής απ' αυτό τόν άγώνα...

Τώρα κανείς δέν μπορούσε ν' τον ξεγελάσει και ν' τόν μπλέξη σ' ά δίχτυα του. Σ' όλες τις δουλειές που γίνόντουσαν με τ' ο μωλό, ο Πώλ Μαρταίν δέν φοβόταν ν' την πάθη. Μά, όταν έπεφτε στη μέση ή καρδιά, διαρκώς βρισκόταν ζημιωμένος. Κι' έτσι άνα όλοι τόν σερβόντουσαν, μάλιστα κατάλαβαν την άδυναμία του γι' αυτή τη Ζανέτ, άρχισαν ν' τόν πειράζουν και ν' διασκεδάζουν μαζί του. Κι' αυτή ή Ζανέτ, που ήταν

βέβαιη για τόν έρωτά του, εύχαριστιόταν ν' του ψήνει τ' ό ψάρι σ' ά χείλη. Μά τί άντρας ήταν τού κάτω κάτω της γραφής ο Πώλ; Ποτέ δέν τήν είχε κάνει ν' το κατάλαβ'η. Έπρεπε όταν τήν αντίκριζε και τραυλιέσε όταν τής μιλούσε. Θά μπορούσε ν' ανεί ν' πη ότι τόν σγαίνόταν. Βέβαια, κολακεύόταν που τήν αγαπούσαν τόσο ελιχρινά και τ' όιο πιστά, μά ή γυναίκες δέν ένδιαφερόνται και πολύ γι' αυτά τ' ά πράγματα. Έκείνο που τις ένδιαφέρει είνε ή κατακίήσεις τού φίλου τους, ή έρωτικές περιπέτειές του, ή άπιστίες του. Μόνο μ' αυτές γίνεται άξιανάπητος ένας άνδρας. Κι' ο Πώλ ήταν μέχρι κοιταμάρας πιστός στη φίλη του. Ή Ζανέτ ήταν ο πρώτος έρωας τού κι' ή μόνη γυναίκα που είχε κυττάξει μόλις πήρε τ' ό δίπλωμά του.

— Ζανέτ, αγαπημένη μου Ζανέτ, τής έκανε δειλά όταν τύχαινε ν' μείνουν μόνοι θά γίνουμε ένα εύτυχισμένο ζευγάρι, άρκει ν' μ' αγαπήσεις λίγο κι' εσύ.

Μά εκείνη γούριζε τόν κύτταξε παράξενα και ξεσοπούσε σ' ένα ειρωνικό γέλιο. "Έ, όχι, ποτέ δέν θά καταδεχόταν ν' συνδέσει τήν όμορφιά της με τ' όνομα ενός ήλιθίου ασθηματία, τόν όποιο θά μπορούσε ν' ξεγελάσει μέσ' σ' ά μάτια του. Έκείνη ήθελε έναν άνδρα άσπρη, με όνειμα, που νά μη τήν αφίνη ν' φρεγή από κοντά του και π' ά νά καταλαβαίν' όλες τις ποηρίες της. Ένώ ο δύστυχος Πώλ ήταν ένα άρνη, ένας χοντροκέφαλος!

Γι' νά γλυτώση λοιπόν από αυτόν, βάλθηκε ν' τού παίξη εν' άσηχημο παίγνιο. Έλεγε άλλωστε βαρεθ' ν' τόν άκούη ν' τής μιλάη για τόν έρωτά του. Έπειτα κι' ή φίλες της δέν εβρισκαν πεία κανένα ένδιαφέρον ν' τόν κοροϊδεύουν. Έτσι σκέφθηκε ν' τόν πλέξη σ' όν έρωτα μιάς φίλης της.

Μά μερα κάλεσε σ' ό σπίτι της όλη τήν εύθυμη συντροφιά της, τούς μίλησε για τόν Πώλ Μαρταίν και τ' ό σχέδιό της κι' ύστερα τούς ελεγε:

— Ποιά από σάς θά μπορούσε ν' παίξη καλά τ' ό ρόλο της έρωτευμένης;

— Έγώ, δήλωσε κάποιος, δέν έχω καμιά όρεξη ν' χάσω άνόητα τόν καρπό μου.

— Όχι κι' εγώ μπορώ ν' υποφέρω τις βλακείες του, ελεπε μία άλλη.

Κι' έτσι κατέληξε ν' άφρηθούν όλες ή φίλες της Ζανέτ ν' παίξουν τ' ό ρόλο της έρωτευμένης. Ή Ζανέτ έμεινε οσεφτική. Τ' ό σχέδιό της θά ναυαγούσε. Έπρεπε με κάθε θυσία ν' γλυτώσει από τόν Μαρταίν ή τούλάχιστον ν' τόν κινή ν' ξυανήση.

Όταν λοιπόν έμεινε μόνη, φώναξε τήν όμορφη καμαριέρα της και τής ελεπε:

— Ζανέτ, είχες ποτέ κανέναν φίλο;

Ή Ζανέτ, κούνησε άφρητικά τ' ό κεφάλι της. Μά ή Ζανέτ ήξερε ότι πάντα τούς είχε δυό, δυό! Κι' αυτό έπαψε ν' τής κινή άνακριση και τής δήλωσε:

— Από αύριο θά πάψης πεία ν' είσαι καμαριέρα μου. Θά γίνης φίλη μου. Θά σέ ντυσω όμορφα και θά σέ κάνω άγνωρίστη. Έσύ για ν' μ' εύχαριστήσης θά φλεχ' τούς τόν Πώλ. Κύτταξε νά μη προδώσης τη συμφορή σου. Θά μω ν' τόν κώνο ν' μ' άπατήσης, γιατί δέν μπορώ ν' σέφρομαι ότι ύπάρχει σ' ήμερα ένας άνθρωπος που πιστεύει τυφλά σ' όν έρωτα.

Ή Ζανέτ δέχθηκε πρόθυμα ν' εκτελέση αυτή τη «δουλειά» που τής ανέθεσε ή κυρία της. Κι' έτσι τήν άφησε ν' τήν ντύση, ν' τήν μωθη διάφορα πράγματα και ν' τήν κινή τέλεια κυρία τού κόσμου. Έπειτα ή Ζανέτ κάλεσε τόν Μαρταίν σ' ό σπίτι της και τόν εγκατέλειψε σ' τις επιθέσεις της καμαριέρας της.

Ο Μαρταίν, σ' την άρχή δέν έδωσε και μεγάλη σημασία. Ή Ζανέτ ήταν ένα όμορφο κορίτσι, μά έκείνος είχε δοσμένη τήν καρδιά του. Ότώσσο τού είχε κάνει έντύπωση ή εύγένεια της και τ' ό σερνό θυρος της. Μά κι' ή Ζανέτ φαινόταν ότι δέν είχε μείνει άσυγκίνητη από τήν όμορφιά τού Πώλ. Έτσι άρχισε ν' παίξη με πρωσοκρία τ' ό ρόλο της και τόσο καλά μάλιστα όστε, σέ μια έβδομάδα, ο Μαρταίν δέν στενοχωριόταν πεία άν ή Ζανέτ έχανε τ' ό κέφι της. Κι' αλήθεια τις τελευταίες μέρες ή παλιά φίλη του είχε πολύ συχνά άδιαθεσίες. Τήν αναστάτωση ή σκέψη ότι ή καμαριέρα της τής είχε πάρει έσω κι' αυτόν τόν σαχλό θαυμαστή της. Κι' όταν εβλεπε πεία ότι από τη ζήλεια της είχε άγαθήσει τρελλά τόν Πώλ, άπεφάσισε ν' τού ξεμολογήθ' όλη τήν αλήθεια. Διχως ν' διαστρά τού άπεκάλυψε όλο τ' ό σχέδιό της και τήν πραγματική δουλειά τής Ζανέτ. Μά ο Μαρταίν δέν ταράχθηκε καθόλου.

— Σας εύχαριστώ, τής ελεπε, για τις πληροφορίες σας. Βλέπω όμως ότι ύποτιμάτε υπερβολικά τ' ά ψυχικά χαρίσματα της καμαριέρας σας.

(Ή συνέχεια εις τήν σελίδα 1550)



Ή εκείνη γούριζε τόν κύτταξε, παράξενα και ξεσοπούσε σ' ένα ειρωνικό γέλιο.

